

De Tovenaar van IJzelsteen

PetraLouise Muris

"De tovenaar van IJzelsteen"

geschreven en geïllustreerd

door PetraLouise Muris.

Voor kinderen rond 8 jaar en ouder.

Waarom ergens lid worden of betalen?

Alle geschreven kinderboeken van bovenstaande auteur zijn zonder reclame of gebedel voor goede doelen of stichtingen gratis voor eigen gebruik te lezen, te downloaden of te printen

via: kinderboek-online.nl

Let op de voorwaarden op bovenstaande site.

Deze kindvriendelijke site is voorzien van kindveilige keurmerken.

Wereldwijd geregistreerd.

BLADZIJDE---HOOFDSTUK

3	1	Miriam beklimt de ijzige berg.
7	2	De duizend naaldbomen.
11	3	Miriam is bang.
14	4	Waar is iedereen!
17	5	De bevroren koning.
20	6	De warme hand.
23	7	De tovenaar krijgt rust.

HOOFDSTUK 1

MIRIAM BEKLIMT DE IJZIGE BERG.

Miriams vader zegt: "jij moet vandaag de korf met voedsel naar kasteel IJzelsteen

brennen.

Ik ben te ziek om de berg te beklimmen."

"Maar papa, die berg is veel te hoog. Het zal lang duren voor ik boven ben met die zware mand."

"Heus Miriam, ik kan het echt niet.

Ik ben misselijk en duizelig van de koorts.

Jij zult dit keer naar boven moeten."

Miriam is boos.

Zij heeft geen zin om de ijzige berg te beklimmen.

Zij blijft liever in het warme huisje.

Het helpt haar niets.

Er is immers niemand anders die zo goed kan klimmen?

Haar vader smeekt: "als die meneer boven geen eten krijgt, krijgen wij niet betaald.

Ga nu mijn kind, anders is het te donker en moet jij buiten slapen.

En dat is beslist geen pretje in de kou."

"Nou papa, tot gauw dan maar. Ik hoop wel dat ik warme thee te drinken krijg."

"Ja, ha, ha, doe wel voorzichtig en kom heelhuids terug."

Miriam gaat op pad, zij zucht bij iedere stap. Het ziet er gelukkig niet naar uit dat

het zal gaan sneeuwen.

Zij weet immers dat het op grote hoogte vreselijk koud is.

Zij rilt bij die gedachte.

Zij neemt zich voor om flink door te klimmen zodat zij gauw boven is.

Doch hoe hoger zij klimt, hoe steiler en gladder de berg wordt.

Miriam vindt het haast ondoenlijk om met een mand op haar rug de berg te beklimmen.

Zij is boos en zij heeft zin om de mand naar beneden te kieperen. Maar wat dan? Dan heeft die meneer boven op de berg geen eten.

Zij hoopt dat haar vader snel beter wordt, dan kan hij het zelf doen.

Omdat kasteel IJzelsteen bovenop de hoge berg staat is het nog een hele klim voordat zij er is. Zij vraagt zich af of zij boven hartelijk wordt ontvangen.

Zal zij warme thee met een koekje krijgen?

HOOFDSTUK 2 DE DUIZEND NAALDBOMEN.

De hoge ijzeren poort van kasteel
IJzelsteen is vastgevroren.
De poort kan al jaren niet meer dicht.

Het is gewoon één klont ijs.
Dat komt omdat boven alles snel bevriest.
De tovenaar liet in het verleden vele vuren
aanleggen om de ijzeren poort te
ontdooien.
Dat hielp geen sikkepit.

Binnen de kortste keren was de ijzeren poort weer vastgevroren.

Omdat iedereen zomaar kan binnensluipen voelt de tovenaar zich nooit op zijn gemak. Hij is bang dat zijn kasteel wordt ingenomen.

Hij weet dat zijn koning zijn ijzige kasteel wil hebben.

Want vanaf de hoge berg kun je bij mooi weer ver over het land kijken.

Van bovenaf kun je zien of er een vijand in aantocht is.

Inmiddels heeft de koning zijn soldaten bevolen om het kasteel te veroveren.

Duizend soldaten klimmen naar de top.

Miriam ziet hen klimmen maar de soldaten zien haar niet.

Dat komt dat Miriam een witte cape (keep) draagt en dat haar mand ook wit is.

Ook de tovenaar heeft de soldaten allang gezien. Hij wil hen niet in zijn buurt. Hij slaat zijn tovercape om. Het is een cape die hem onzichtbaar maakt. Hij zweeft op hen af.

Eén voor één veranderen de machtige soldaten in bomen. Duizend machtige naaldbomen tegen de wand van de berg. De rij betoverde soldaten vormen een duizend bomengrens.

Boven de bomengrens is alleen sneeuw. Een kaal gebied waar niets groeit. Daar staat kasteel IJzelsteen.

Niemand hoort het jammerlijke geruis van de verdrietige soldaten.

Die voor eeuwig naaldbomen zijn geworden. Nooit meer zullen zij hun moeder, vrouw of kinderen zien.

Maar de tovenaar is blij.

Omdat het gevaar is geweken loopt hij rustig naar zijn kasteel.

HOOFDSTUK 3 MIRIAM IS BANG.

Even is het stil rondom de berg.
Even is het stil in kasteel IJzelsteen.
Totdat Miriam onverwachts binnen staat.
De tovenaar schrikt ervan.

"Kind ik schrik mij naar!
Wat doe jij hier!"

"Mijn vader stuurt mij met deze korf
voedsel. Hij kon het niet zelf brengen.
Wilt u mij betalen?"

Miriam is bang voor de grote man.
Zij heeft zojuist zijn geheim ontdekt.
Zij zag wat er gebeurd was met de
soldaten.
Deze man is een boze tovenaar.

Niets vermoedend vult de tovenaar Miriams beursje. Hij bedankt haar voor het heerlijke verse brood en voor de extra koekjes.

Dan vraagt hij of zij warme geitenmelk wil.

De angstige Miriam wil geen warme melk.

Zij wil niets drinken.

Zij wil zo snel mogelijk naar huis.

De koning heeft andere zorgen.
Ditmaal geeft hij iedereen opdracht om
zijn verdwenen soldaten te zoeken.

Weer beklimmen velen de berg.
Ditmaal zijn het niet alleen soldaten, maar
ook burgers, boeren en handelaren.

Ondertussen beklimt Miriam de berg aan
de zijkant met haar mand vol eten.
Zij weet niets van de vele mensen die de
verdwenen soldaten zoeken.

Niemand van hen keert terug.
Miriam gelukkig wel, zij keert terug met
haar lege mand en een beursje geld.
De tovenaars neemt aan dat zij niets heeft
gezien.

HOOFDSTUK 3

WAAR IS IEDEREEN!

De koning kijkt raar op.

Hij dacht dat de berg ijzig en kaal was.

Maar dat was vast een vergissing.

Hij kan van beneden de top van de ijzige berg haast niet meer zien.

Nu heeft hij spijt dat hij al zijn sterke soldaten de berg op heeft gestuurd.

En wat te zeggen van de talloze burgers?

Zij kwamen ook niet meer terug.

Wie zorgt er nu voor het eten op tafel?

Zijn dat niet de landarbeiders en de boeren die daar altijd voor zorgen?

Nu is er niets.

En sinds er geen handel is, staan er geen aardappels en groenten meer op de tafel.

Er is niets te koop.

Het ontbreekt aan alles.

De koning wordt ziek van de zorgen om zijn land. En dat alleen om een kasteel.

Was dat alles wel waard?

Hij besluit zich warm te kleden om zelf de ijzige berg op te gaan.

Dit keer heeft de tovenaars niets in de gaten. Een pieperig klein koninkje in het wit valt toch niet op

tegen een brede hoge berg?

De koning ploetert zich door de sneeuw naar boven.

Eindelijk staat hij voor het naaldwoud. Hij is blij, want wie er ook in het kasteel op de berg woont, niemand kan hem zien. Het naaldwoud is immers te hoog en te breed geworden?

Meteen beginnen de bomen te ruisen.
Weer klinkt hun klaaglijk gezang.
Zij zien hun koning en schreeuwen om hulp.
Maar hun koning hoort hen niet.
Die hoort enkel het geluid van de wind.
De wind tussen de vele naalden.

De koning wil maar één ding.
Hij wil weten waar iedereen is.
Waarom komt er niemand van de berg
terug?
Hij weet niet dat er in het kasteel een
machtige tovenaar woont.
Een tovenaar die zijn eigen kasteel wil
redden.

HOOFDSTUK 5 DE BEVROREN KONING.

Eindelijk staat de koning voor de vast-
gevroren open poort.

Hij hijgt en hij puft.

Het is moeilijk ademen op zo een grote
hoogte.

De tovenaar kijkt toevallig uit het raam.

Heel even maar.

Maar lang genoeg om zich voor te bereiden
op de komst van de koning.

"Hallo," roept de koning. **"Hallo!"**

"Is hier iemand?"

Een ijzige wind blaast in zijn nek.

Het lijkt net of de wind iets fluistert dat
klinkt als het woord: **"sss, verdwij!"**

De koning doet net of hij niet bang is.
Niet bang voor spoken.
Op deze hoogte is toch geen spook?
Weer hoort hij duidelijk: "verdwijn!"

De koning voelt zich niet op zijn gemak.
Hij krijgt er kippenvel van.
Hij had het al zo vreselijk koud.
Nu bibbert hij helemaal!
De angstige koning heeft zin om terug te
gaan.
Maar wie zoekt er dan naar alle verdwenen
mensen?
Hij is toch echt de enige op de berg.
Omdat hij toch al voor de ijzige poort
staat loopt hij het kasteel binnen.
Hij fluit hard omdat hij vreselijk bang is.
De koning durft eigenlijk niet in zijn
ééntje naar binnen te gaan.
Hij mist zijn soldaten.

Hij piept als een bang vogeltje: "waar is iedereen toch!

Al die duizenden mensen kunnen hier toch niet binnen zijn? Waar zijn ze allemaal!

Wat is het hier stil!

Joe! Hoe! Is hier iemand?"

De tovenaar antwoordt niet.

Die is weer onzichtbaar en ergert zich aan de koning die maar niet verdwijnt.

Hij weet wel waar de soldaten zijn.

Dat zijn immers de naaldbomen tegen de berg?

Hij denkt: "als de koning niet snel verdwijnt gaat hij maar naast de andere bomen staan! Als kerstboom!

Nee, ik heb een beter idee, ik zal de koning bevriezen, dan heb ik geen last meer van hem."

HOOFDSTUK 6 DE WARME HAND.

De koning sluipt door het kasteel.

Hij komt niemand tegen.

Hij piekert hardop: "dan zijn ze zeker de verkeerde kant van de berg afgegaan.

Misschien zijn zij verdwaald.

Nee, dat kan toch niet?

Iemand van hen moet de weg naar huis toch terug weten te vinden?

Het is hier zo stil.

Ik begrijp het niet, hier moet toch iemand wonen?"

Hij giechelt: "ha, ha, ik kan in mijn ééntje dit kasteel veroveren, hier is **toch'** niemand. Dit kasteel is voortaan van mij."

Hij zucht: "tja, daar kwam ik niet voor.

Ik moet al die mensen zoeken.

Waar zijn jullie!"

De koning loopt nu om het kasteel.
Hij kijkt in alle hoeken.
Net als hij denkt iets te zien, gebeurt het.
Nog voor hij het beseft is hij in een ijzig
standbeeld veranderd, een ijsblok.

De tovenaar loopt tevreden zijn kasteel in.
Hij heeft weer rust.

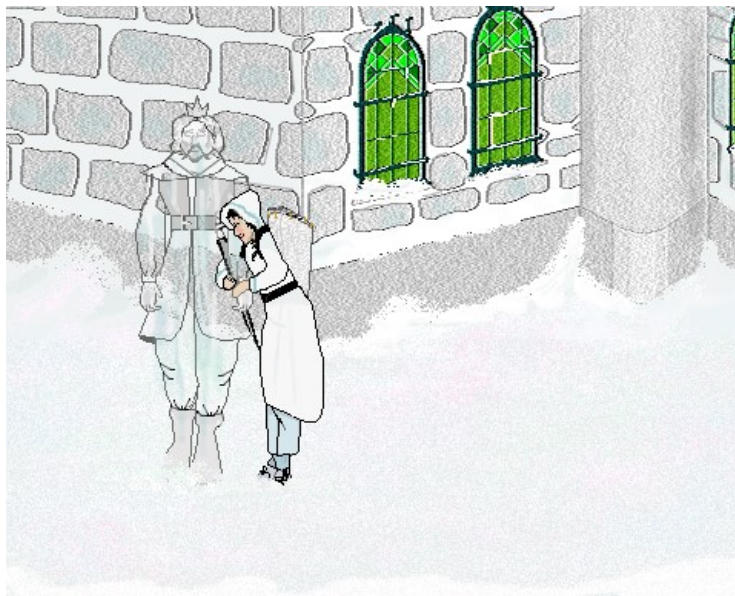
Ondertussen beklimt Miriam de ijzige
berg met haar mand vol boodschappen.
Zij heeft het warm gekregen van de
klimpartij.

Als zij langs het kasteel loopt merkt zij
het standbeeld op.

“Wat een malle plek voor een standbeeld.
Ha, ha,” lacht zij: “dit lijkt wel onze
koning. Mooi beeld hoor!”

"Tjonge, welke kunstenaar heeft dit beeld gemaakt? Wat prachtig zeg!"

Ze legt haar warme hand op het standbeeld.

Plotseling verbreekt de toverkracht.
Al het ijs om de koning breekt.
Als glasgerinkel valt het op de grond.

HOOFDSTUK 7 DE TOVENAAR KRIJGT RUST.

De koning schrikt van Miriam die opeens pal voor zijn neus staat.

Hij heeft haar niet eens zien aankomen.

Hij rilt van de kou.

“Woon jij h, hier meisje?” rilt hij.

“Nee Sire, ik woon beneden in een klein huisje.

Ik breng dagelijks boodschappen boven.”

“Wie woont hier dan?”

Ik zag nergens een teken van leven.”

“Ik moet u iets belangrijks vertellen, mag dat Sire?” vraagt Miriam.

“Vertel maar, ik bijt je niet.”

"In dit kasteel woont een tovenaar.
Weet u nog dat u een standbeeld was?
U was een menselijk ijsblok."

"Nee, ha, ha, maar ik heb het wel erg
koud."

"Iedereen die naar boven klom,
is nu een naaldboom tegen de berg.
Hier was nooit een naaldwoud!
Deze berg was grauw, ijzig en kaal.
Al die bomen zijn betoverde mensen."

"Tja nu jij het zegt, ik kon mij die bomen
niet herinneren Was het hier kaal zeg je?
Dat dacht ik al!"

"Ik ben zo bang voor die tovenaar Sire.
Wat kunnen wij nu tegen zijn toverkracht
beginnen!"

"Een tovenaar? Bestaan die?
En woont er ééntje in het kasteel?"

"Ik jok echt niet.
Wij moeten die mensen helpen Sire.
Alleen weet ik niet hoe."

"Jij zei toch dat ik een ijsblok was?
Een standbeeld van ijs?
Hoe heb jij mij dan ontdood?"

"Ik heb alleen maar mijn hand op de uwe
gelegd."

"Dat is het!
Jij bent zo lief, dat iedereen wel moet
ontdooien.
Waarschijnlijk moet jij alle bomen
aanraken.
Dan verbreekt misschien de toverkracht!"

"Maar die zijn niet bevroren!"

"Zij zijn hard en stekelig, net zoals het hart van de tovenaar van IJzelsteen.
Klim op mijn rug dan dalen wij het woud in.
Ik ren langs de bomen en jij raakt ze aan."

En zo gebeurt het.

Eén voor één veranderen de naaldbomen
weer in mensen zoals weleer.

Blij dat de betovering verbroken is dalen
zij de berg af.

Intussen verschanst de tovenaar zich in
zijn kasteel.

Hij durft zich niet te laten zien.

De volgende dag beklimt de koning opnieuw de nu boomloze kale berg.

Hij beklimt die met honderden soldaten.

"Kom te voorschijn zielige oude man!"

schettert de koning. **"Jij hoeft niet bang**

te zijn dat ik jouw kasteel ga inpikken.

Ik wil het niet eens meer.

Het is mij veel te koud hierboven!

Jij krijgt wel straf voor het leed dat jij hebt aangericht.

Nee, jij wordt niet gevangen, hoor jij mij?

Vanaf deze dag mag niemand deze berg meer beklimmen dan alleen jijzelf.

Dus jouw verse brood haal jij voortaan zelf en dat geldt ook voor alle andere spullen die jij nodig hebt!"

De tovenaar komt eindelijk tevoorschijn.
Hij buigt voor de koning.

Hij jammert: "het spijt mij Sire voor wat ik u en de anderen heb aangedaan. Ik was bang kasteel IJzelsteen te verliezen."

"Wij gaan nu en laten u in volle rust alleen achter," zegt de koning.

Plotseling voelt de tovenaar zich akelig en ongelukkig. Zo eenzaam heeft hij zich nooit eerder gevoeld.

"Ik pak mijn koffer, ik ga hier weg.

Ik wil hier niet meer wonen," snift hij.

"Ik kom hier nooit meer terug!"

Omdat niemand de ijzige berg mag beklimmen is kasteel IJzelsteen nog altijd onbewoond.

Niemand zag ooit nog de tovenaar.

EINDE.